

[Sønderby]

hvis vi ikke følger FN's Sikkerhedsråds resolution op, hvis vi nu i mange år har ønsket, at FN skulle spille en mere aktiv rolle, og vi så siger: Det kan I da godt vedtage resolutioner om, men vi vil i øvrigt ikke følge de beslutninger, I tager. Det er det, vi kan overskue.

Det andet, jeg gerne vil minde fru Annette Just om, er, at fru Annette Just for to år siden i forbindelse med »Olfert Fischer«-diskussionen sagde, at Fremskridtspartiet gik imod, fordi »Olfert Fischer« ikke måtte skyde. Det er altså den omvendte verden. Hvis jeg skal tyde de beslutninger, som Fremskridtspartiet dengang tog, er man altså svinget 180 grader. Og jeg kan egentlig godt forstå, hvis fru Annette Just har svært ved at udlægge Fremskridtspartiets holdning i denne sag.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

For hr. Sønderby vil jeg gerne gentage, hvad jeg lige har sagt. Jeg indledte nemlig med at redegøre for forskellen på Golfkrigen og borgerkrigen i Bosnien-Herzegovina. Jeg ved ikke, om det er nødvendigt at tage hele redegørelsen, eller om jeg må bruge en lidt kortere form for hr. Sønderby? Men det vil ærgre mig, hvis hr. Sønderby virkelig ikke forstår det, da jeg prøver at tale både klart og tydeligt.

Det er to vidt forskellige situationer. Der var en aggressor i den grad i Golfkrigen. Da var det Irak, der var gået ind og havde overtaget Kuwait. Jeg håber ikke, at hr. Sønderby ligefrem har glemt det. Derfor traf vi den beslutning dengang. Denne gang står vi over for Bosnien, hvor der er total borgerkrig. Borgerkrig er alle mod alle, sådan groft sagt. I hvert fald har alle de borgere, der er inden for landets grænser, slået sig sammen og går imod hinanden.

Hvis hr. Sønderby ville lytte efter, var det måske lidt nemmere. Men jeg kan gå videre til det andet spørgsmål. Jeg citerede rent faktisk, hvad Venstres forsvarspolitiske ordfører, hr. Sønderby, stod her og sagde for et kvarter siden, nemlig at Venstre ikke ønskede at sidde med hænderne i skødet, mens det så på. Hertil svarede jeg, at Fremskridtspartiet heller ikke ønsker at sidde med hænderne i skødet, mens vi i Det Udenrigspolitiske Nævn blot kunne se på, at et flertal ville sende danske soldater ned i en borgerkrig. Vi skelner meget stærkt mel-

lem en borgerkrig og en aggressor, som der var i Irak.

Arne Melchior (CD):

Det er dokumenterbart for dem, der ikke måtte huske det, at CD, da disse debatter startede for 3, 4, 5, 6 måneder siden, var uhyre skeptisk over for, hvilke muligheder det internationale samfund har for at gøre en virkelig gavnlig indsats, uden at faremomentet bliver alt for stort. Som CD's udenrigs- og forsvarsordfører sagde jeg gang på gang – og andre kendte og respekterede CD'ere sagde det – at der bliver meget store vanskeligheder ved at se forskel på en humanitær og en militær indsats, når den humanitære skal føres frem ved militærets hjælp. Og det må selvfølgelig give én tvivl om, hvor langt man kan gå. Og jeg kan sige for vist, at vi CD'ere ikke er nogle helte og let ikke på andres vegne eller på andres bekostning.

Men nu er der altså den nye situation, at FN har besluttet sig, og det er ikke sket i overmod eller i letsindighed. Det er sket efter grundig overvejelse. Det er en velovervejede beslutning, som jeg ikke har hørt nogen talsmand fra danske partier tage afstand fra, den beslutning, som FN's Sikkerhedsråd nu har truffet om, hvad der i den nuværende situation er at foretage. Og det har altid været, og efter vor mening skal det fortsat også være dansk politik at bakke FN's beslutninger op og at bekende kulør, at tage vor andel af de opgaver, der falder på det internationale samfund, når det sker under FN's auspicer.

I øvrigt har store dele af den danske befolkning i lang tid efterspurgt en dansk redningsaktion. Mange dybt humanistisk indstillede mennesker, indtil pacifistiske mennesker har sagt: Skal vi nu genopleve det, vi oplevede for 50 år siden, at på arms afstand fra vort eget territorium lider og dør mennesker, og vi siger: Ja, det er da kedeligt, men vi kan jo ikke udsætte nogen eller hinanden og allermindst os selv for fare for at gøre noget ved det? Jeg tror, der er en bred folkelig forståelse for, at Danmark tager på sig – som vi plejer at gøre – sin andel af den opgave, som FN også på vore vegne har besluttet.

Det er da rigtigt, at så kan danskere komme til at dø. Må jeg minde om, at både statsministeren, udenrigsministeren og forsvarsministe-